

«Plou i fa sol,
les bruixes es pentinen.
Plou i fa sol,
les bruixes porten dol.»

La Bel obre la finestra mentre fa un gran badall i pensa: «Avui és dissabte i no hi ha escola.» A fora, plou una mica i també fa sol. La Bel mira el paisatge i després es fixa en la finestra. Bada uns ulls com unes taronges i no es pot creure allò que veu: una bruixeta diminuta que es pentina els llargs cabells, que degoten aigua. Fa cara d'estar enfadada i les llàgrimes li rodolen per les galtes.

9

—Oh! I tu qui ets? Què hi fas,
asseguda a la meva finestra?
Per què plores? —demana
sense prendre alè.

I la bruixeta, una mica molesta,
li respon:

—Uep! A poc a poc! Saps què
demanes, tu?! Qui sóc ja ho veus:
una bruixeta. I què hi faig també
ho veus: em pentino. I ploro
perquè estic trista.

